

det første her i Tinget har udtalt, at han egentlig ikke havde tænkt sig at tage Afstand fra Finanslovkommissionens Betænkning; først da det radikale Medlem af Finanslovkommissionen tog Afstand eller afgav en Særbetænkning, afgav det ærede Medlem ogsaa sin. Det skal jeg imidlertid lade ligge. Men det ærede Medlems Mindretalsbetænkning begynder med de Ord: „Et Mindretal kan i det væsentlige tiltræde Kommissionens Indstillinger“. Men hvad er det væsentlige, og hvad er det uvæsentlige? Det væsentlige i Kommissionens Opgave var jo at gennemgaa de forskellige Ministeriers Budgetter og søge at indvinde Besparelser saa vidt muligt paa dem alle, saaledes at ikke en enkelt Samfundsklasse eller en enkelt Institution kom til at lide under de Besparelser, man foreslog, men saaledes, at i saa vidt Udstrækning som muligt alle Institutioner, alle Samfundslag bleve berørte af den finansielle Misere, hvori vi stod og staa, saa man gennem en Besparelse kunde indvinde betydelige Nedsættelser.

Jeg vil endnu gøre en Bemærkning med Hensyn til en Udtalelse, der faldt fra det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) i hans første Foredrag. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds sagde, at det Andragende, der foreligger her under Nr. 1, er en Røst fra Folket. Maa jeg gøre opmærksom paa, at Befolkningen har en konstitutionel Vej til at lade sin Røst høre, og det er ikke igennem Andragender, men gennem Folketingsvalgene. (Marott: Begge Dele ere gode). Folketingsvalgene ere den konstitutionelle Røst, der lyder fra Befolkningen; men Andragender kan man ikke kalde en Røst fra Folket. De kunne være en Røst fra et enkelt Parti eller en enkelt Organisation, og det er det, der er Tilfældet her.

K. M. Klausen: Jeg ved ikke, paa hvilken anden Maade jeg skulde have taget Afstand end den, hvorpaa det skete, nemlig ved straks at nedlægge en Protest mod, at dette Forslag med Hensyn til Arbejdsløshedskasserne kom ind i Betænkningen. Da der ikke kunde stemmes eller maatte stemmes om hvert enkelt Punkt, var der ingen anden Udvej for mig end at udtale dette mit Forbehold i Betænkningen. Der tager jeg netop Afstand fra Nedsættelse af Bevillinger til kulturelle og humane Formaal, og det forekommer mig, at Bevillingen til Arbejdsløshedskasserne i fuldeste Maal falder ind herunder. Saa siger den

højtærede Konseilspræsident, at det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam) havde afgivet sin Betænkning før mig. Det er meget muligt; men jeg synes ikke, det har det mindste at sige i denne Sag, om man har givet sin Betænkning en Dag før eller senere. Jeg har afgivet min Betænkning i rette Tid, og mere kan ikke forlanges. For øvrigt blev det gjort gældende her for nogle Dage siden, at jeg havde afgivet min først, saa de Herrer ere noget i Vildrede med Hensyn til dette Punkt; men det er ogsaa et fuldstændig underordnet Spørgsmaal, hvad Dato en Betænkning er afgiven.

Marott: Det forekommer mig, at man under denne Forhandling i for høj Grad har hængt sig i den rent formelle Maade, hvorpaa disse Andragender ere indkomne. Det er rigtigt, hvad den højtærede Konseilspræsident sagde før, at det er nogle mærkelige Andragender, for saa vidt som det jo i Regelen, naar der indsendes et Andragende til Rigsdagen, er en ganske enkelt Sag, det drejer sig om, medens disse Andragender, baade Nr. 1 og Nr. 8, dreje sig om mange Sager. Nr. 1 angaar saa mange Sager, at der var Stof nok til en meget lang politisk Forhandling her i Tinget (Afbrydelse), ja, helt til i Morgen, om det skulde være. Det er altsaa nogle usædvanlige Andragender; jeg vilde nærmest kalde dem Adresser, Adresser, som ere sendte Regering og Rigsdag, og hvis Hensigt er at faa en Forhandling og en Udtalelse fra Rigsdagen i de paagældende Sager.

Naar det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) siger, at naar det ene af disse Andragender ikke har været hos Ministeren, eller der ikke foreligger noget Svar fra Ministeren, burde det staa i Betænkningen, saa er det for saa vidt rigtigt nok; jeg skal indrømme, at det i al Almindelighed er rigtigt, at der skal foreligge Svar fra Ministeren paa et Andragende, før det kan tages til Behandling her i Tinget. Vi have imidlertid hørdet i Udvalget, at der maaske i dette Tilfælde kunde dispenseres fra denne Regel, og da Udvalget gik ind paa et foranlediget Samraad med Ministeren om disse to Andragender, forekommer det mig, at der ikke er nogen Anledning til i særlig Grad at paatale den formelle Side af Sagen. Naar der ikke foreligger Svar fra Ministeren paa et Andragende, plejer man ellers ikke at tage Samraad om det; men det har man gjort i dette Tilfælde, og derfor synes jeg i og for sig ikke, der under disse Forhold